

HRABĚ^v Z WACHAU

Jsem citově okoralá. Jako krajíc chleba, který někdo zapomněl na kuchyňské lince a on tam leží už několik dnů. Chybí jen málo, aby ztvrdl na kámen a rozpadl se v prach.

Přesto, anebo právě proto, se mi docela daří v mé práci. Píšu knihy, vystupuji v televizi a taky jsem pronikla až za hranice, protože čtyřikrát za rok mám talk show v jednom kulturním domě v Rakousku blízko našich českých hranic. A právě tam se to stalo.

Protože královna Alžběta II. nedávno oslavila své devadesáté narozeniny a protože se připomíná

sedmisté výročí narození Karla IV., tak jsem si do své rakouské talk show pozvala jednoho staršího, ale pořád dost atraktivního rakouského hraběte, jednoho protivného českého historika a jednu vychrtlou novinářku, jejíž specializací je modrá krev.

Naše talk show proběhla nebyvale dobře. Kladla jsem decentně rafinované otázky a mí hosté na ně srdečně a fundovaně odpovídali. A pak byl konec a pan hrabě si mne vzal stranou a pošeptal mi: „Jste sympatická a krásná žena. Závidím vašemu manželovi, že vás má.“

A já jsem řekla: „Můj manžel umřel.“

A hrabě, místo aby posmutněl a projevil mi soustrast, tak zaržál nadšením a zvolal:

„Tak to za mnou musíte přijet ke mně na zámek!“

Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, jak hraběti bíle svítí jeho vlastní zuby, že měří přes metr pětadesát, že je dlouho rozvedený a že v jeho očích nevidím jen všechna ta panství, která mu patří, ale taky vášeň, kterou postrádám tak dlouho.

V tu chvíli jsem se vznesla, jako kdyby do mne napumpovali helium.

Okoralý krajíček se proměnil ve sladký koláček.

„Určitě přijedu!“ vypískla jsem nadšeně. A pak náš směle se vyvíjející vztah přerušil ředitel kultuřáku, který mi nešetrně sdělil, že na mne čeká auto, které mne odveze do Prahy.

Hrabě se usmíval, já se taky usmívala. Plaše, chtěla jsem totiž, aby hrabě pochopil, že jsem po-

řád tak nějak dívče, snad přímo panensky cudná, a přitom dychtivá, jako jsem byla kdysi.

„Nepotřebujete si před cestou odskočit?“ zeptal se mne ředitel.

Od zhruba svých sedmi let před všemi muži tajím své fyzické potřeby, ale dřív než jsem stačila říci: „Ne! Protože já piju jenom rosu a maximálně si zobnu okvětního plátku růže... proč bych si odska-kovala?!“, tak hrabě řekl:

„Ano! Odskočím si rád.“

A protože hrabě byl tak samozřejmý, tak jsem taky kývla.

Ředitel nám vlastnoručně odemkl svůj přísně střežený privátní záchod. Zkontroloval, zda je v bezvadném stavu, a hrabě mi dal galantně přednost.

Byla jsem psychicky vyřízená. Nemám ráda posluchače při mých intimních činnostech, a už vůbec ne, když je to šlechtic.

Soukromý záchod rakouského ředitele byl nejmenší záchod na světě. Komůrka měla tak metr a půl, takže jsem se nejdřív musela plazit po zdi, a teprve pak jsem mohla zavřít dveře a spustit se na mísu. Má hrůza, že by mne mohlo být skrz dveře slyšet, byla tak silná, že jsem své močové cesty zredukovala na šířku nitě a můj močový měchýř svou běžnou dávku omezil na tenký pramínek. Byla jsem tichá jak kočka ve tmě. Ulevilo se mi. Bylo po všem. Asi i proto mne zachvátila vlna nespoutané radosti. V záchvatu absolutní euforie jsem toaletní papír

neodtrhla jako normálně, ale mávla jsem furiantsky paží jak dirigent, který svůj orchestr vede do finále.

Mé gesto roztočilo celou toaletní roli, která šílenou rychlostí chrlila papír, že jsem si hned vzpomněla na pohádku Hrnečku, vař. Z držáku se odvíjely nekonečné metry, které jak girlandy zaplnily miniaturní komůrku.

Na jednu vteřinu mne napadlo, že to takhle nechám, že prostě vyjdu jakoby nic a že budu předstírat, že to s tím papírem provedl někdo přede mnou... Oblékla jsem se. Maminka mi vždycky říkala, že musím dbát na to, abych každou katastrofu řešila důstojně. Pokusila jsem se v záplavě papíru najít začátek. Nešlo to, mávala jsem zběsile rukama jak gymnastka při sestavě se stuhami. Mé pohyby byly na křehkou toaletu příliš. Poklop nad mísou se uvolnil z umělohmotných pantů a s rachotem spadl na dlaždičky.

„Jste v pořádku?“ ozval se ředitel.

„Už jdu,“ vypískla jsem, i když se mi na čele dělaly obrovské krůpěje potu. Stékaly mi do očí a rozmazané maskaro nesnesitelně pálilo.

Zřetelně se mi vybavila vzpomínka, jak jsem jednou byla na zámku Hluboká a tam nám průvodkyně ukázala místo, kam i pan král chodí sám. Byl to výklenek s malinkatým otvůrkem na kamenném sedadle. Průvodkyně nás tehdy informovala, že naši předci byli mnohem drobnější, než jsme my, a že proto i jejich toalety byly mnohem subtilnější než dnes.

Bylo mi jasné, že kdyby hrabě uviděl škodu, kte-

rou jsem napáchala, řekl by si: „Tak ta se ke mně nevejde! Ta by mi ještě zbořila celý zámek!“

Bušilo mi v hlavě. Poklop se zašprajcoval za rezervoárem, a jak jsem se k němu nahnula, tak mi z krku sklouzl popruh mé elegantní červené kabelky a ona se žbluňknutím sjela do mísy. Na moment jsem měla pocit, že mám zlomený vaz. Pak se ve mně probudila prvoligová tenistka a smečujícím švihem jsem tašku z mísy vytáhla. Kabelka vylétla velkým obloukem. Narazila do stropu, zakalenou záchodovou vodou ohodila všechny čtyři stěny a spadla mi na obličej.

Možná tak sekundu jsem byla v bezvědomí. Pak mi došlo, že kabelka neměla zapnuté všechny kapsičky a že mi z ní do mísy vypadl mobil. Když jsem ho konečně vylovila, sjely mi z nosu brýle, na které jsem si vzápětí šlápla.

Ani po nájezdu několikačlenné heavymetalové kapely v heroinovém rauši by záchod nevypadal hůř.

Vyšla jsem z něj asi po dvaceti minutách. Byla jsem poprášena omítkou, s brýlemi nakřivo, s černými šmouhami na obličejí, pod mou kabelkou se dělaly louže a já měla výraz maniaka, který právě rozčtvrtil hned několik mrtvol najednou. Nedívala jsem se napravo ani nalevo, jen jsem šla ven. Pryč od hraběte, pryč od koláčku ke skývě, z které brzo zbyde jen prach...

A jak to dopadlo? No... Ve Wachau na zámku je záchodů patnáct. A deset je jenom mých!

MERUŇKOVÝ KOLÁČ Z WACHAU

Na těsto

200 g hladké mouky

100 g másla

1 vejce

50 g moučkového cukru

1 lžička strouhané citronové kůry

1 lžička prášku do pečiva

Horní vrstva

350 g vypeckovaných meruněk

250 g tvarohu

125 g zakysané smetany

80 g másla

80 g moučkového cukru

1 vanilinový cukr

4 žloutky

4 bílky

1 starší rohlík

mléko na pokropení rohlíku

20 g hladké mouky

citronová kůra

Nejdřív připravíme křehké těsto a necháme ho půl hodiny v lednici. Rohlík rozdělíme na několik kousků a štědře ho pokropíme mlékem.

Máslo, žloutky a cukr ušleháme do pěny, přidáme citronovou kůru, mouku, tvaroh, smetanu a vymač-

kaný rohlík. Pořádně promícháme. Z bílků ušleháme tuhý sníh a lehce ho vmícháme do tvarohové směsi. Rozehřejeme troubu na 175 °C. Dortovou formu vyložíme pečicím papírem a namačkáme do ní těsto tak, aby se po stranách co nejvíc zvedlo a vytvořilo koláčový okraj. Základní těsto zalijeme tvarohovým těstem a urovnáme na něj meruňky. A dáme na hodinu do trouby. V Rakousku se k tomuto koláči tradičně pije pravá vídeňská káva (silná překápaná káva s mírně oslazenou našlehanou smetanou a špetkou práškového kakaa).